28/12/2021

Μητροπολίτης Ναυπάκτου: Δεν μας χρειάζεται ένας φοβικός Χριστιανισμός

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Με αφορμή της συμπλήρωσης ενός χρόνου από την έναρξη του εμβολιασμού κατά της πανδημίας στη χώρα μας, ο Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγ. Βλασίου κ. Ιερόθεος προέβη, στην ακόλουθη δήλωση-τοποθέτηση: "σκέφτομαι ότι δεν μας χρειάζεται ένας φοβικός Χριστιανισμός, που φοβάται κάθε ανακάλυψη της επιστήμης για το καλό των ανθρώπων, που βλέπει παντού εχθρούς, που έχει μίσος, αλλά θέλουμε μια Εκκλησία που να αγαπά όλους, να σέβεται το έργο των επιστημόνων, και να θεραπεύει κάθε ιδιοτέλεια και φιλαυτία

για να μας βοηθά να συναντούμε τον Χριστό και να υπερβαίνουμε τον θάνατο. Όπως έλεγε ο π. Ιωάννης Ρωμανίδης, ο Χριστός μας θερράπευσε από την αρρώστια της θρησκείας”.

Παρακάτω διαβάστε όλη την τοποθέτηση του Σεβασμιωτάτου:

«Πράγματι, πέρασε ἕνας ὁλόκληρος χρόνος ἀπό τήν ἡμέρα πού ἄρχισε ὁ ἐμβολιασμός στήν Ἑλλάδα καί ἔκανα τήν πρώτη δόση τοῦ ἐμβολίου ἐναντίον τοῦ κορωνοϊοῦ τήν 27η Δεκεμβρίου 2020, ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας καί μετά ἀπό λίγες ἡμέρες, τήν 18η Ἰανουαρίου 2021, ἔκανα τήν δεύτερη δόση, καί δόξα τῷ Θεῷ εἶμαι μέχρι τώρα καλά στήν ὑγεία μου.

Στίς δηλώσεις τίς ὁποῖες ἔκανα τότε καί σέ κείμενο πού ἔγραψα διετύπωσα τούς δύο λόγους πού μέ ὁδήγησαν σέ αὐτό.

Ὁ πρῶτος λόγος ἦταν μιά σκέψη πού κυριαρχοῦσε μέσα μου ὅτι κάναμε στήν ζωή μας, ἀπό τήν παιδική μας ἡλικία, πολλά ἐμβόλια, πήραμε πολλά φάρμακα καί ἔτσι διατηρηθήκαμε τόσα χρόνια στήν ζωή καί δοξάζουμε τόν Θεό γι᾽ αὐτό. Ὅπως, ἐπίσης, εὐχαριστοῦμε καί τούς ἐπιστήμονες, οἱ ὁποῖοι μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ μᾶς διατήρησαν στήν ζωή, γιά νά ἐργασθοῦμε γιά τήν δόξα τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί τό καλό τῆς κοινωνίας.

Μοῦ εἶπαν οἱ γονεῖς μου ὅτι ὅταν ἤμουν μικρό παιδί εἶχα φθάσει στά ὅρια τοῦ θανάτου ἀπό ὑψηλό πυρετό λόγῳ γρίππης, καί κάποιος γιατρός, μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, κάνοντάς μου ἐνέσεις πενικιλλίνης, ἡ ὁποία τότε εἶχε ἀνακαλυφθῆ καί κυκλοφοροῦσε, μέ διατήρησε στήν ζωή, διότι διαφορετικά δέν θά ζοῦσα τώρα. Ὁπότε, εὐγνωμονῶ τόν Θεό καί τήν ἰατρική ἐπιστήμη, ἀλλά καί τόν συγκεκριμένο ἀείμνηστο παιδίατρο.

Ὁ δεύτερος λόγος ἦταν ὅτι στόν πόλεμο ἐναντίον τοῦ ἰοῦ βρέθηκε ἕνα νέο ὅπλο καί κλήθηκα νά συμμετάσχω σέ αὐτόν τόν πόλεμο καί μάλιστα στήν πρώτη γραμμή τοῦ πυρός, νά εἶμαι ὁ πρῶτος πού θά ἐμβολιασθῶ ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας γιά νά βοηθήσω στήν δημιουργία ἑνός τοίχους ἀνοσίας, γιά νά σωθοῦν ἄνθρωποι ἀπό τόν θάνατο.

Μέ αὐτήν τήν πράξη αἰσθάνθηκα ὅτι ἔκανα τό καθῆκον μου, ἐφαρμόζοντας ὅσα δίδασκα καί ἔγραφα τόσα χρόνια γιά τήν σχέση καί συνεργασία μεταξύ πίστεως καί ἐπιστήμης, καί γιά τήν αὐτοθυσία χάριν τῶν ἄλλων.

Ὅμως, μετά ἀπό λίγο χρονικό διάστημα παρουσιάσθηκαν τόσες συνωμο-σιολογίες, ἀντι-χριστολογίες, ὀπισθοδρομικές νοοτροπίες καί

φανατισμοί πού μέ ἔκαναν πραγματικά νά τρομάξω. Δηλαδή, δέν μέ φόβισε τόσο τό ἐμβόλιο, παρά τίς παρενέργειες πού θά μποροῦσε νά ἔχει στήν ὑγεία μου, διότι ὅλα τά φάρμακα καί ὅλες οἱ ἰατρικές ἐπεμβάσεις ἔχουν παρενέργειες, ὅσο μέ φόβισε αὐτός ὁ φανα-τισμός καί ἡ ἄγνοια μερικῶν Χριστιανῶν. Σκέφθηκα ὅτι τέτοιες νοοτροπίες θά μᾶς κάνουν νά συνέλθουμε ὕστερα ἀπό πολλά χρόνια, ὡσάν νά ἐπιστρέφουμε στόν Μεσαίωνα ὅταν συγκρούσθηκε ἡ δυτική σχολαστική θεολογία μέ τά νέα ρεύματα τῆς ἐποχῆς.

Ἐννοῶ ὅτι μιλούσαμε ὅλα αὐτά τά χρόνια ὅτι στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία δέν παρατηρήθηκε σύγκρουση μεταξύ πίστεως καί ἐπιστήμης ὅπως ἔγινε στήν Δύση μέ τήν Ἱερά Ἐξέταση. Γιά παράδειγμα, ὁ Μέγας Βασίλειος στήν ἑρμηνεία του στήν «Ἑξαήμερο» χρησιμοποίησε τίς ἐπιστημονικές γνώσεις τῆς ἐποχῆς του, ἀφοῦ ὁ ἴδιος σπούδασε ὅλην τήν τότε ἐπιστήμη.

Αὐτό συμβαίνει ἐπειδή στήν δική μας παράδοση ὑπάρχει διπλῆ μεθοδολογία γνώσης, δηλαδή ἡ γνώση τοῦ Θεοῦ ἀποκτᾶται μέ τήν νοερά ἐνέργεια στήν καρδιά, ἐνῶ ἡ γνώση τῶν κτιστῶν πραγμάτων ἀποκτᾶται μέ τήν λογική ἐνέργεια στόν ἐγκέφαλο.

Ὅμως, ὁ φανατισμός μερικῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀμφισβήτησε στήν πράξη αὐτήν τήν σημαντική ἀλήθεια, μέ ἀποτέλεσμα νά φανῆ σέ πολλούς ὡς ὀπισθοδρόμηση. Εὐτυχῶς, ὑπάρχουν καί σήμερα γνήσιοι Ὀρθόδοξοι θεολόγοι καί Κληρικοί πού διατηροῦν τά ὅρια μεταξύ θεολογίας καί ἐπιστήμης. Φυσικά καί ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη πρέπει νά ἐλέγχεται ἀπό τήν ἐπιστήμη τῆς Βιοηθικῆς καί νά λαμβάνη ὑπ’ ὄψη της τά ὅρια στά ὁποῖα θά κινεῖται.

Ὅλο τόν χρόνο πού πέρασε, ἀπό τόν Δεκέμβριο τοῦ 2020 μέχρι τόν Δεκέμβριο τοῦ 2021, πολλοί μέ εὐχαρίστησαν γιά τήν στάση τήν ὁποία τήρησα καί ἔκανα τό ἐμβόλιο ὥστε καί αὐτοί νά ἀποφύγουν ὀδυνηρές περιπέτειες τῆς ὑγείας τους καί αὐτόν τόν ἴδιο τόν θάνατο, ἀλλά ὑπῆρξαν καί ἄνθρωποι πού μέ λοιδόρησαν καί στράφηκαν μέ φανατισμό καί μίσος ἐναντίον μου. Ὁ καθένας ἐνεργεῖ σύμφωνα μέ τό ἐπίπεδό του καί τό περιεχόμενο τοῦ ἐσωτερικοῦ του κόσμου.

Ἐγώ πάντως δοξάζω τόν Θεό πού μᾶς ἀγαπάει ὅλους, κατά τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ ὅτι ὁ Θεός «τόν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπί πονηρούς καί ἀγαθούς καί βρέχει ἐπί δικαίους καί ἀδίκους» (Ματθ. ε΄, 45). Ἐπίσης, εὐχαριστῶ τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἰδιαίτερα τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο, πού στάθηκαν στό ὕψος τῶν περιστάσεων, χωρίς νά

ἀμφι-ταλαντεύονται καί ἔλαβαν σοβαρές καί ὑπεύθυνες ἀποφάσεις, πού ἔδειξαν τό πραγματικό «πρόσωπο» τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία ποιμαίνει τόν λαό μέ νηφαλιότητα καί ψυχραιμία.

Εἶναι σημαντική ἡ ἀπόφαση τήν ὁποία ἔλαβε ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατά τήν σύγκλησή της τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2021, ἡ ὁποία ἀπόφαση ἐλήφθη ὁμοφώνως χωρίς καμία διαφοροποίηση ἀπό τούς 77 Ἱεράρχες, καί αὐτό δείχνει τήν ὑπευθυνότητα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τελικά, σκέφτομαι ὅτι δέν μᾶς χρειάζεται ἕνας φοβικός Χριστιανισμός, πού φοβᾶται κάθε ἀνακάλυψη τῆς ἐπιστήμης γιά τό καλό τῶν ἀνθρώπων, πού βλέπει παντοῦ ἐχθρούς, πού ἔχει μίσος, ἀλλά θέλουμε μιά Ἐκκλησία πού νά ἀγαπᾶ ὅλους, νά σέβεται τό ἔργο τῶν ἐπιστημόνων, καί νά θεραπεύη κάθε ἰδιοτέλεια καί φιλαυτία γιά νά μᾶς βοηθᾶ νά συναντοῦμε τόν Χριστό καί νά ὑπερβαίνουμε τόν θάνατο. Ὅπως ἔλεγε ὁ π. Ἰωάννης Ρωμανίδης, ὁ Χριστός μᾶς θερράπευσε ἀπό τήν ἀρρώστια τῆς θρησκείας.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «Πέπεισμαι γάρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωή οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαί οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἑτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν» (Ρωμ. η΄, 38-39).

Αὐτήν τήν ἀγάπη νά ἀποκτήσουμε, αὐτήν τήν πνευματική ἐλευθερία νά ζοῦμε καί τότε δέν θά φοβόμαστε τίποτα στήν ζωή μας, παρά μόνον τήν ἁμαρτία, καί θά εἴμαστε ἐλεύθεροι ἐν Χριστῷ.